

ת"פ 6387/11/13 - מדינת ישראל נגד ג ק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 6387-11-13 מדינת ישראל נ' ק

בפני בעניין:	כבוד השופט עידו דרויאן מדינת ישראל	המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד רותם נוימן נגד ג ק	ע"י ב"כ עו"ד ניסים לוי	הנאשם

גזר דין

ביום 17.2.15, במסגרת הסדר טיעון שנכרת בהליך גישור פלילי, הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן והורשע בעבירות הבאות:

- א. תקיפת בת-זוג, לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (ריבוי מקרים);
- ב. איומים, לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל (ריבוי מקרים);
- ג. זיוף, לפי סעיף 418 לחוק הנ"ל;
- ד. קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק הנ"ל;
- ה. היזק בזדון, לפי סעיף 452 לחוק הנ"ל;
- ו. פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 5 בצירוף סעיף 2(3) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א - 1981.
- ז. שהייה בלתי חוקית, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952.

באותו מועד הופנה הנאשם לממונה על עבודות השירות, תוך התראה שאין בכך כדי להצביע על תוצאת ההליך, ותוך הטעמה שהטעם לכך הוא פרקטי בלבד. עקב תקלות שונות נדחתה קבלתה של חוות הדעת, עד שביום 29.10.15 נמצא הנאשם כשיר לביצוע עבודות שירות.

במסגרת ההסדר הוסכם כי התביעה תטען לעשרה חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית, ואילו ההגנה תהא חופשית בטיעוניה.

מעשי הנאשם:

1. במועד לא ידוע בשנת 2009 או לפניה, נכנס הנאשם לישראל ללא היתר כדן ומאז הוא שוהה בה שלא כחוק, על-אף מאמציו להסדיר שהותו בישראל.
2. במועדים לא ידועים, במהלך התקופה החל משנת 2009 ועד לפברואר 2015, זייף הנאשם שלושה דרכונים זרים.
3. הנאשם פגש את הנפגעת ביוני 2013 במועדון בתל-אביב והציג עצמו בכזב בפניה כשחקן כדורגל וכבעל עסקים בבליגיה. בין השניים נוצרה מערכת יחסים זוגית.
4. במהלך תקופת הזוגיות, איים הנאשם בהזדמנויות שונות על הנפגעת, בפגיעה בה ובמשפחתה בדרכים שונות, לרבות פרסומם של תצלומים וסרטים בעלי אופי אינטימי, כמפורט להלן:
 - א. ביום 16.8.13 או סמוך לכך, שלחה הנפגעת למכשיר הטלפון של הנאשם תצלומים וסרטונים בעלי אופי אינטימי, לעיונו בלבד. למחרת, בעקבות ויכוח, איים הנאשם על הנפגעת כי ישלח את הנ"ל לאביה, חברתה "ושכל עם ישראל יצפה בהם" אם לא תגיע לדירתו עד שעה 20:00. מחמת החשש מאיומי הנאשם, צייתה הנפגעת לדרישה;
 - ב. ביום 20.9.13 או סמוך לכך, איים הנאשם על הנפגעת במסרונים ששלח לה, שהוא יהרוג אותה אם תגיע למועדון מסוים. הנפגעת הגיעה למועדון, ושם תפס אותה הנאשם בחזקה בידה ודרש שתתלווה אליו לביתו;
 - ג. ביום 21.9.13, על-רקע רצונה של הנפגעת לסיים את היחסים, פיתה הנאשם את הנפגעת להגיע לפגשו באמתלה שברצונו להחזיר לה כסף. משהגיעה הנפגעת לרחוב מגוריו, נכנס הנאשם לרכב ואיים על הנפגעת כי אם לא תתלווה אליו לדירתו, יזיק למכוניתה. לשם המחשה, הכה הנאשם בידו על הרכב. הנפגעת צייתה מחמת החשש והתלוותה לנאשם, ובהיותם בדירה מנע הנאשם מהנפגעת לעזוב אותה;
 - ד. במועד לא ידוע, צילם הנאשם את הנפגעת ללא ידיעתה כשישנה בעירום בדירתו, ובמועדים שונים החל מיולי ועד לאוקטובר 2013, שלח אותם למכשיר הטלפון של הנפגעת בכוונה לאיים עליה, כי ביכולתו לעשות בהם שימוש;
5. במהלך תקופת הזוגיות תקף הנאשם את הנפגעת בהזדמנויות שונות, כמפורט להלן:
 - א. ביום 11.9.13, בעקבות ויכוח, הכה הנאשם את הנפגעת בידה, וכשרצתה לצאת מהדירה - תפס אותה בשערותיה והדף אותה לעבר המיטה;
 - ב. במועד לא ידוע באוקטובר 2013, בדירה בה התגוררו, הכה הנאשם את הנפגעת בידה וברגליה וכן השליך עליה כובע מצחייה, שפגע ברגלה וגרם לשריטה;

ג. במועד לא ידוע באוקטובר 2013, בדירה הנ"ל, הכה הנאשם את הנפגעת בגבה;

ד. ביום 23.10.13, בדירה הנ"ל, הטיח הנאשם פעמיים את ראשה של הנפגעת בקיר, ושבר את הטלפון הנייד שלה;

6. ביוני 2013 או סמוך לכך, טען הנאשם במרמה בפני הנפגעת כי יש לו חוב לרשויות המס בבליה וביקש ממנה הלוואה. עקב טענת המרמה מסרה הנפגעת לנאשם סך של 1,000 יורו, בש"ח.

מתחם העונש ההולם - העבירות שבוצעו נגד הנפגעת:

1. העבירות השונות בוצעו נגד אותה נפגעת במהלכו של קשר זוגי. בין אירועי העבירה הנפרדים קשר ברור, אותו "קשר הדוק" עליו מדברת הפסיקה (ע"פ 5834/13 פלוני נ' מ.י. (2014); ע"פ 4910/13 בני ג'אבר נ' מ.י. (2014)). שני אלו מצדיקים קביעתו של מתחם עונשי אחד לכלל מעשי העבירה שביצע הנאשם כלפי הנפגעת - תקיפת בת-זוג, איומים, פגיעה בפרטיות, היזק בזדון ומרמה.

2. עבירות התקיפה מגנות על הערך המרכזי של שלמות הגוף והבריאות. ערך זה הינו מהחשובים במארג הערכים החברתי ומיותר להרחיב על כך. לעבירות התקיפה הנוגעות לתחום הזוג והמשפחה משמעות מיוחדת, המשקפת את רצון החברה להכיר בחומרתן היתירה של עבירות אלו. הטעמים להחמרה הינם הפרת האמון הבסיסי הנלווה לתקיפה בתוך מערכת המבוססת על אמון זה, קש"י החשיפה והמצב הקשה-במיוחד בו נמצא נפגע, הקרוע בין האלימות שמופעלת נגדו לבין הרצון לגונן על המערכת הזוגית או המשפחתית שהוא חולק עם התוקף. בנוסף, מלמד הניסיון המצטבר כי הנזק הנפשי הפוטנציאלי הנלווה לעבירות מסוג זה הינו חמור במיוחד [וראו למשל ע"פ 4875/11 מ.י. נ' פלוני (2012)]. בע"פ 305/12 מ.י. נ' צוובנר-זליג (2013) הדגיש בימ"ש העליון כי קצת הנפש ממעשי אלימות, ההולכים ומתרבים, במיוחד נגד נשים מצד הקרובים להן ביותר וכי הדבר נראה כ"מכת מדינה" המחייבת השתת עונשים חמורים ומרתיעים. הצורך בסיפוק ביטחון לכל אישה ואישה בביתה, מקום מבצרה, בחיק משפחתה, הוכר כ"ערך חברתי ראשון במעלה". נקבע שעל הענישה לשדר מסר חד וברור: אלימות במשפחה תוביל עלדרך הכלל לתגובה עונשית קשה, תוך הסגת מידת הרחמים מפני מידת הדין.

3. עבירת האיומים הקבועה בסעיף 192 לחוק באה להגן על שלווה הנפש של האדם ולאפשר לו חיים חופשיים מלחצים אסורים. בעקפין, מגנה עבירה זו על ערך נוסף - חופש הפעולה והבחירה של האדם, שכן לעתים קרובות נלווית לאיום מטרה של הנעת אדם לפעולה או למחדל, כמסר מוסווה שאינו מגיע לסחיטה גלויה (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מ.י. (1989)).

4. העבירות הקבועות בחוק הגנת הפרטיות מגנות על חירותו של האדם וזכותו לצנעת חייו, כמו-גם על האוטונומיה שלו לבחור איזה מידע יחלוק ועם מי, וכבודו כאדם.

5. כפי שנפסק לא פעם, הערך החברתי עליו באה עבירת המרמה להגן הוא חופש ההחלטה, הפעולה והבחירה של המרומה, אשר נשלל ממנו עקב מעשה המרמה. הפגיעה בחופש הרצון של המרומה פירושה, שאילו היו נפרשות בפניו כל העובדות לאשורן, הוא עשוי היה לפעול אחרת מפי שפעל. הערך המוגן בעבירת המרמה הוא ההגנה על חופש הרצון ושמירה מפני פגיעה בו, בהתקיים קשר סיבתי בין פגיעה כאמור לבין קבלת

הדבר שהתקבל במרמה [ע"פ 2333/07 תענך נ' מ.י. (2010), ע"פ 8573/96 מרקדו נ' מ.י. (1997), ע"פ 752/90 ברזל נ' מ.י. (1992)].

6. הנאשם פגע בכל הערכים הללו באופן רע וקשה, ולמעט באינטרס הרכושי של הנפגעת שנפגע בעבירת המרמה, מדובר בפגיעות חוזרות ונשנות. עוד יש להוסיף פגיעה משמעותית נוספת באינטרס הרכושי, עם ניפוח הטלפון.
7. כאשר מדובר בדפוס שיטתי וחוזר של איומים ואלימות, ששימש ביד הנאשם כלי להטלת אימה על הנפגעת ולהכפפת רצונה לרצונו, נוסף נופך של חומרה למסכת כולה.
8. הנזקים המוחשיים שנגרמו לנפגעת הם ממשיים - מכאובים וכסף, אולם הנזק האמתי הוא כמובן נפשי: נזק זה חמור הוא (ואין הדברים טעונים עוד ראייה), אף-אם אינו מתמיד. הנזקים הפוטנציאליים חמורים כמובן לאין שיעור, ודי אם אזכיר את הטחת ראשה של הנפגעת בקיר.
9. מדיניות הענישה הנוהגת מחמירה עם פרשות של אלימות חוזרת, בוודאי בהתקיים מאפייני האיומים כגון בעניין דנן, והמתחם שייקבע יתאים לנהוג.
10. מתחם העונש ההולם שייקבע לעניין עבירות אלו ינוע אפוא בין שמונה ל-18 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי.
11. בנסיבות העניין, לא ייקבע מתחם לעבירות הזיוף והשהייה הלא-חוקית בישראל, שכן לא תשפענה על הענישה הסופית, פרט לכלילתן במאסר מותנה שיוטל.

העונש לא יחרוג ממתחם העונש שנקבע:

1. בעניינו של הנאשם לא התבקשה עריכת תסקיר. בשל מצבו החוקי (או הלא-חוקי) של הנאשם בישראל, ספק אם ניתן לשלבו בטיפול, גם-אם ירצה בכך - ורצון כזה לא הובע כלל.
2. התביעה הציעה לחרוג ממתחם העונש ההולם, שלטעמה מחמיר יותר מזה שנקבע על-ידי לעיל, מטעם של "חסכון בזמן שיפוטי". טעם זה אינו מוכר בדין כטעם המצדיק חריגה כמוצע.
3. אין אפוא מקום לחרוג מהמתחם שנקבע.

קביעת העונש במתחם:

1. הנאשם הוא אזרח זר, נטול משפחה בארץ למעט בת-זוגו עמה הוא מתגורר, ופגיעתו של עונש מאסר ראשון תהא אפוא קשה אף מהרגיל. עם-זאת, אין לנאשם תלויים.
2. לזכות הנאשם יש להביא שיקולים אלו:

- א. העדרו של עבר פלילי, ולהזכיר כי הנאשם שוהה בארץ כבר משנת 2009, אם לא לפניה. לפי תעודה רשמית מארץ מוצאו, גם בארצו אין לנאשם עבר פלילי (נע/1);
- ב. הודאה שחסכה עדות קשה של הנפגעת, כמו-גם חסכה משאבי ציבור, כשיש עמה גם נטילת אחריות. חרטת הנאשם והפנמת אשמתו בלטה גם בדבריו לפני גזירת הדין;
- ג. עוד אתן משקל מסוים לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, שבמהלכו לא הסתבך הנאשם בעבירות נוספות, אף לא הפר תנאי שחרור מחמירים במשך תקופה ארוכה (למעט הפרות בעלות אופי "טכני", ללא ביצוע עבירות נלוות);
- ד. יש לתת משקל לעצם קיומו של הסדר הטיעון, לפי הלכה פסוקה ומבוררת;
3. ראוי היה אפוא לקבוע עונשו של הנאשם סמוך לחציון המתחם, ויש לומר כי עתירת התביעה מבוססת למדי. אתן את מלוא המשקל למדדי הקולא ואקל עוד קמעא עם הנאשם, לעניין העונש העיקרי.
4. באשר לעיצומים כספיים: התביעה הודיעה מפורשות כי אינה עותרת לקנס, גם לא לפיצוי בו הנפגעת אינה מעוניינת.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. תשעה חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם מיום 25.10.13 עד ליום 4.2.14 (ואפילו יראו רישומי שב"ס אחרת);
- ב. ששה חודשי מאסר על-תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת אלימות, לרבות איומים;
- ג. שלושה חודשי מאסר על-תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת רכוש מכל סוג, או עבירה של שהייה בלתי-חוקית בישראל, או עבירה לפי חוק הגנת הפרטיות הנ"ל;

הוראות נלוות:

מוצגים: ככל שקיימים - יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה, למעט כסף.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ב חשוון תשע"ו, 04 נובמבר 2015, במעמד הצדדים.